

der skete sidste Aar, vil blive omtrent 8 Millioner. Jeg var klar over, at Jernbanerne var et vanskeligt økonomisk Punkt, den Gang jeg fremlagde dette Finanslovsforslag; jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at her var et af de usikre Punkter i den Økonomi, vi stod midt i, og som vi maatte se paa i Fremtiden, og derved antydede jeg i Virkeligheden, at jeg ikke med nogen Sikkerhed turde garantere for Størrelsen af det Underskud, der vilde fremkomme. Det er klart, at paa et saadant Omraade kan ingen forlange, at man 1½ Aar frem i Tiden skal vide, hvad der vil ske; det eneste, man kan forlange, er, at man har en Anelse om, at der kan være Vanskeligheder, og denne Anelse gav jeg meget stærkt Udtryk for, den Gang jeg fremlagde Finanslovsforslaget.

Det har altsaa vist sig, at Underskuddet formentlig vil blive større, og jeg giver den højtærede Minister Ret i, at saadan som Tiderne har udviklet sig, kunde man, selv om man ikke havde rørt ved Taksterne, ikke være blevet ved dette Underskud, man maatte have rettet noget paa det. Men dernæst har Ministeriet jo frembragt endnu et Underskud, idet det har foretaget en Takstnedsættelse, som bringer Indtægterne 15 Mill. Kr. længere ned. Nu hævder man, at man vil faa nogen Erstatning for disse Fragtnedsættelser ved, at Fragtmængden vil blive større, og hvis jeg ikke tager fejl, har den højtærede Finansminister her regnet det ud til 3,7 Mill. Kr. Det forekommer mig, at jeg har set et lignende Tal tidligere. Det kan man jo ogsaa godt forvente. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er Statsbanerne, der skønner det). Jeg tvivler ikke om, at det er Statsbanernes Haab, men om det bliver mere end et Haab, maa Tiden vise. Det drejer sig jo om et Omraade, hvor det ikke er saa uhyre let at faa Fragtforøgelse, selv om man nedsætter Taksterne. Det er jo muligt, det vil ske, men det maa nu vise sig. Saa meget er i hvert Fald temmelig sikkert, at den stærke Agitation, som man fra visse politiske Partiers Side drev med, at Statsbanernes Takster var for høje, ikke kan tænkes at bidrage til at forøge Trafikken paa Statsbanerne. De Folk, der tidligere hver Dag i deres Avis læste om de urimeligt høje Statsbanefragter, der var, har vel ikke paa Forhaand været særligt indstillede paa at benytte disse Baner, de benyttede vel alle de private Befordringsmidler, som stod til Raadighed, og som man maatte antage var betydeligt billigere. Jeg er ikke sikker paa, at det var en særlig fornuftig Optræden,

naar man saa paa Statsøkonomien, men saadan gjorde man altsaa. Vi havde fra vor Side søgt at faa Jernbanerne bragt paa et saadant økonomisk Niveau, at man kunde sige, de bar sig økonomisk. Det var et strengt Krav at stille til Statsbanerne, saaledes som de har udviklet sig i Danmark, men vi mente, det var formaalstjenligt at stille et saadant strengt Krav til Driften af Statsbanerne, netop for at pointere, at det for hvert enkelt Menneske, som havde med Statsbanerne at gøre, gjaldt om at økonomisere paa hvert eneste Sted hver eneste Dag for at bringe Banernes Økonomi frem til et virkeligt Bære-Standpunkt. Det var den Linie, som vi søgte at føre i vor Politik; men denne Linie maa jo nu siges at være ganske brudt. Naar man foretager en saadan Takstnedsættelse som den her, maa man jo paa ethvert Sted i Statsbanerne være klar over, at Bære-Synspunktet, økonomisk set, kan det ikke hjælpe at stræbe efter. Jeg vil ikke paa nogen Maade sige, at man dermed lader fem og syv være lige og mener, at nu er det ligeegyldigt, hvad der sker ved Statsbanerne. Jeg tror, at Statsbanernes Personale er for godt dertil. Men det specielle Krav, der var stillet dem under den tidligere Ordning, idet man sagde, at det gjaldt om at arbejde Banerne frem til at faa et saadant økonomisk Bære-Standpunkt, er i hvert Fald forsvundet. Det kan ikke hjælpe, man siger, at det vil man nu kunne arbejde sig frem til; enhver kan se, det er haabløst efter denne Takstnedsættelse. Med andre Ord, der er indført og maa være indført et fuldkommen nyt Syn paa Statsbanernes økonomiske Stilling. Det maa man naturligvis ogsaa tage Hensyn til i Fremtiden. Dette nye Standpunkt er indtaget af den nye Regering, der kom i December.

Men altsaa, for Statsbanernes Vedkommende har man bidraget betydeligt til Underskuddet ved Takstnedsættelsen. Den har naturligvis slugt en Del af de Besparelser, som man ellers vilde have kunnet fremvise som et Overskud, der kunde paavirke Skatter og Afgifter paa anden Maade. Det maa ogsaa siges, at det er blevet lidt smaat med de Resultater, der i saa Henseende kan fremvises paa denne Finanslov. Det viser sig nemlig, at den Skatnedsættelse, som det gælder om at fremskaffe, maa frembringes, om jeg saa maa sige, ad kunstig Vej. Det drejer sig om en Eftergivelse af 10 pCt. af Indkomst- og Formueskatten, der skal dækkes af et Beløb paa godt og vel 9 Mill. Kr., der foregives at ligge i Kassen som stammende fra en for meget betalt Valutaafgift. Nu er ingen mere klar over dette Spørgs-